

A oznamujem vám, bratia, evanjelium...

1. Korinským 15:1–7

Evanjelium oznámené a opätovne oznamované

Apoštol oslovuje veriacich, cirkev, týmito slovami: „A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte.“ (1. Korinským 15:1). Oznamuje im to isté evanjelium, ktoré im už zvestoval.

Vidíme v tom dôležitý vzor, príklad. Evanjelium bude oznámené nielen raz a dosť. Evanjelium bude opakovane zvestované aj tým, ktorí ho už počuli, ktorým už bolo zvestované, ktorí ho aj vierou prijali, ktorí v ňom aj stoja. Preto nás nebude prekvapovať ani zarážať, ani nám nebude zaťažko, keď sa aj v cirkvi, v zhromaždeniach, budú opätovne kázať evanjelizačné kázne. Nikdy nemôžeme zaujať postoj, že veď ja som už uveril, neobťažujte ma prosím evanjelizačnými kázňami.

Apoštol oslovuje bratov. Kto sú to bratia, duchovní súrodenci, spasení spoluveriaci? Duchovní súrodenci, spasené Božie deti, cirkev, sú len a len tí, ktorým bolo zvestované evanjelium a ktorí ho prijali vierou (uverili evanjeliu) a stoja v ňom. Nijakú inú definíciu bratov (cirkvi) Božie slovo nepozná. V súčasnosti žiaľ sa za bratov a za cirkev považuje aj ktokoľvek iný, všeličo iné, čo má nejakú vonkajšiu podobu kresťanstva či kresťanskej tradície, bez ohľadu na realitu vnútornej osobnej živej viery v evanjelium, ktoré zvestovali apoštolovia Ježiša Krista, ktoré nám zostalo verne zachované ako súčasť spisov Nového zákona.

Prečo musí byť evanjelium oznamované opakovane? Lebo ide o veľa. Ide o život alebo smrť, ide o večný život a vzkriesenie z mŕtvych alebo o večné zatratenie a zavrhnutie preč od tváre Boha. Evanjelium je to najdôležitejšie v živote človeka. Keby bol niekto váš blízky smrteľne chorý a existoval by liek na uzdravenie jeho choroby, povedali by ste mu o existencii toho lieku len raz alebo by ste mu povedali, kde ho môže zohnať, ako ho má užívať, a opätovne by ste ho povzbudzovali k používaniu toho lieku, až kým sa neuzdraví, či by ste mu ho dokonca sami neprinášali a nedávali pozor, či ho naozaj aj užíva, ak by sám na to zabúdal a vlastnou nedbanlivosťou či slabou vierou, že mu ten liek pomôže, by užívanie lieku zanedbával?

Kto ste rodičia a máte deti, čo viete zo skúsenosti? Či stačí deťom raz povedať, aby robili niečo dobré, alebo je treba s námahou to neustále opakovať a opakovane vyžadovať a dohliadať a motivovať a prípadne aj trestať? A na zlé ich treba učiť, alebo im to ide dobre aj samým od seba? A či keď sme uverili evanjeliu, nestali sme sa deťmi bez ohľadu na náš vek a dospelosť či zrelosť? Veď Božie slovo učí o tom, že sme sa stali Božími deťmi a že sám Boh všetkej slávy a moci je náš Otec (Ján 1:12; Rímskym 8:16; 1. Jánov 3:1-2).

Evanjelium spasenia

Cieľom zvestovania evanjelia je, aby ho oslovený človek vierou prijal. Cieľom a výsledkom viery v evanjelium je spasenie veriaceho: „A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate...“ (1. Korinským 15:1-2). Čo je spasenie?

Spasenie v kontexte evanjelia znamená záchranu ľudskej duše, ľudského života, od smrti v celom jej rozmere, čiže od duchovnej smrti (Efezským 2:1) a od druhej smrti (od večného zahynutia, Zjavenie 2:11, 20:6, 20:14, 21:8). Spasenie je dar nového života skrze znovuzrodenie (nové narodenie, splodenie z Ducha, Ján 1:13, Ján 3:5-7; Titovi 3:5; 1. Petrov 1:23) a jeho súčasťou je oslobodenie spod moci hriechu a porušenia (Rímskym kapitoly 6 a 8) a vnútorná premena človeka cez obriezku srdca (Rímskym 2:29; Filipským 3:3; Kolosenským 2:11). Spasenie je dar odpustenia všetkých hriechov a vín hriešnika (Ján 5:24) a pevné, nemenné, nezvratiteľné zaslúbenie budúceho vzkriesenia z mŕtvych a večného života (Rímskym 5:9-10). Evanjelium, ktoré má moc spasiť ľudskú dušu, je však len jedno, a je svojím obsahom presne vymedzené, špecifikované, definované. Pozmenené, falošné, upravené, modifikované evanjelium nemá moc spasiť ľudskú dušu. Apoštol to vyjadruje slovami „ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval“.

Nevyhnutnosť verne zachovať pravý obsah viery a zmysel a obsah evanjelia Ježiša Krista

Apoštol poukazuje na kľúčovú pravdu Božieho slova, že pre spasenie je potrebné zachovať vieru až do konca: „skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval, iba ak by ste boli nadarmo uverili“ (1. Korinským 15:2). Spojka „ak“ je podmieňovacia. Spasenie ľudskej duše je podmienené podmienkou zachovať vierou obsah a zmysel evanjelia, ktoré zvestovali apoštolí Ježiša Krista. To boli tí apoštolí, ktorí osobne

poznali Pána Ježiša v tele, ktorých osobne Pán vyučoval, ktorí boli svedkami jeho divov a zázrakov, ktorí boli osobne svedkami jeho smrti na kríži, pochovania, a ktorým sa ukázal po vzkriesení z mŕtvych v oslávenom tele (Skutky 1:21-22). Takýmto apoštolom sa vôľou Božou stal aj Pavol, pôvodne menom Saul, keď sa mu na ceste do Damašku zjavil Pán (Galatským 1:12; 1. Korinským 15:8-10). Evanjelium, ktoré zvestovali apoštoli Ježiša Krista, je evanjeliom Ježiša Krista, pretože Pán im ho odovzdal počas svojej zemskej služby a ešte aj po vyliatí Ducha na Letnice skrze svojho Ducha (Skutky 1:8; Ján 16:12-15). Toto evanjelium máme verne zaznamenané v Božom slove, v spisoch Nového zákona, a nie je možné k nemu nič pridať ani z neho niečo ubrať.

Apoštol však varuje veriacich, teda aj nás, že aby sme boli spasení, musíme veriť pravému zmyslu a obsahu evanjelia Ježiša Krista až do konca. Prečo to takto pripomína a zdôrazňuje? Lebo je tu hrozba, že postupom času môže dôjsť k opúšťaniu obsahu a zmyslu evanjelia, ktoré nám bolo zvestované – v našom prípade opúšťaniu obsahu a zmyslu evanjelia, ktoré je v spisoch Nového zákona – čo by znamenalo „uveriť nadarmo“ (1. Korinským 15:2). Konkrétna situácia v Korinte, do ktorej Pavol píše, je, že veriaci tam opúšťajú vieru vo vzkriesenie z mŕtvych (1. Korinským 15). Toto varovanie je však všeobecné a týka sa celého obsahu a zmyslu evanjelia.

Uveriť nadarmo

Čo to znamená „uveriť nadarmo“? Je to zrejmé z kontextu verša. Uveriť nadarmo znamená nejakým spôsobom uveriť zvestovanému evanjeliu, ale ako beží čas, mesiace, roky, desaťročia, postupne opustiť obsah a zmysel evanjelia, ktorému verím. Je táto hrozba naozaj až taká reálna? História viery, história cirkvi, nás učí, že, žiaľ, áno. Historický dôkaz, žiaľ, máme aj v našej krajine. Ako bežali storočia, do cirkvi prichádzali mnohé vplyvy a chápania, kvôli ktorým sa postupne menil obsah a zmysel evanjelia, ktorému sa verilo. Evanjelium Novej zmluvy učí, že spasenie je zo samotnej viery (Efezkým 2:8-9; Rímskym 4:5-6). Dnes máme cirkvi, kde sa učí a verí (formulované vo vierovyznaní či katechizme), že skutky človeka podľa Božieho zákona (zásluhy) musia spolupracovať s vierou, spoluúčinkovať s vierou, aby bol človek

spasený, že tvoria spolu s vierou základ pre spasenie. Toto už je iné evanjelium, ktoré nemá moc spasiť dušu hriešnika. Ak niekto takto verí, potom uveril nadarmo. Tento konkrétny problém opúšťania obsahu a zmyslu evanjelia Ježiša Krista musel apoštol Pavol riešiť už za svojho života, pomenováva a rieši ho hlavne v liste Galatským, ale aj v iných listoch (Rímskym 10:3-5). Márna je viera a horlivosť za Boha, nech by bola táto horlivosť akokoľvek veľká a viera akokoľvek úprimná a zo srdca, ak viera nemá pravý obsah, ak sa neverí pravému zmyslu evanjelia, ak viera nie je podľa pravého poznania (Rímskym 10:2).

Evanjelium Ježiša Krista učí, že Kristova obeť je dostatočná pokryť všetky naše hriechy, že jeho krv preliata na kríži nás očisťuje od všetkých našich hriechov (1. Jánov 1:7), a že Kristova obeť na kríži bola jedna, vykonaná raz a navždy, a je dokončená (Židom 10:14). Ak niekto verí, že Kristova obeť i dnes opakovane pokračuje (nekrvavým spôsobom), a že dokonca je v jej opakovaní spoluobetovaná cirkev, zmenil obsah a zmysel evanjelia a verí nadarmo. Je čas urobiť pokánie, uchopiť vierou pravé poznanie a byť zachránený vierou. Ak niekto verí, že zostali niektoré hriechy, na ktoré Kristova obeť sama o sebe nestačí, ale sa musia doriešiť v očistci, alebo že sa musia vlastnými zásluhami (trestami či vlastným utrpením) odpykať alebo prikryť pokladom zásluh, ktorý vytvorili takzvaní svätí, potom verí nadarmo. Písmo učí, že každý človek, spasený z viery v evanjelium Ježiša Krista, je svätý a spravodlivý (pozične). Písmo nepozná kategóriu takzvaných svätých, ktorí by mohli vyprodukovať toľko zásluh, že nimi môžu pokrývať ešte aj nedostatky tých menej hodných kresťanov.

Písmo nás učí, že prostrednícka úloha starozmluvného kňazstva skončila obeťou Ježiša na kríži a príchodom Novej zmluvy, zmluvy milosti. Skončila tak, ako skončila úloha starozmluvných obetí a oltára, kadenia, a ďalších vecí, ktoré boli tôňou budúcich vecí a poukazovali dopredu na vykupiteľské dielo Ježiša Krista, ktoré je už dve tisíc rokov dokončené a nedá sa k nemu nič pridať ani z neho ubrať (pozrite celý list Židom). Od obete Pána viac neexistuje kňazstvo, ktoré by malo úlohu sprostredkovať veriacim spasenie. Pán Ježiš je Veľkňaz a všetci, ktorí sú vierou v jeho evanjelium spasení, sú sväté kňazstvo. Kto verí inak, nemá pravé poznanie.

Je mnoho aj iných ľudí, ktorí majú nejakú vieru v jedného Boha, Stvoriteľa a povedzme sa i nadejú na spasenie. Ak ale neuverili evanjeliu s obsahom a zmyslom, ktorý zvestovali apoštoli Ježiša Krista, evanjeliu, ktoré je vysvetlené a oznámené v spisoch Nového zákona, potom títo ľudia uverili a veria nadarmo. Dnes je po svete, aj v našej krajine, mnoho takzvaných cirkví, kde sa vo veľkom pestuje viera nadarmo. A rovnako aj my sami musíme byť obozretní a strážiaci vieru, pretože toto varovanie pred hrozbou opúšťania právd evanjelia, hrozbou uverenia nadarmo, je určené aj každému jednému z nás, nie sme pred touto hrozbou automaticky imúnni.

Pravý zmysel a obsah spasiteľného evanjelia

„Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písom a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa písom a že sa ukázal Kéfašovi, potom dvanástim, potom sa naraz ukázal viac ako päťsto bratom, z ktorých väčšina žije až doteraz, ale niektorí tiež zosnuli. Potom sa ukázal Jakobovi, potom všetkým apoštolom.“ (1. Korinským 15:3-8). Apoštol Pavol prijal evanjelium priamo od Pána Ježiša (Galatským 1:12). Je to rovnaké evanjelium, aké zjavil Pán ostatným apoštolom (Galatským 2:2, 2:6-9; 1. Korinským 15:11). Je to evanjelium Ježiša Krista. Pravý obsah a zmysel evanjelia má tieto zložky: 1) Kto je Kristus, 2) Kristus zomrel za naše hriechy, bol pochovaný, a síce podľa Písom, 3) Kristus vstal z mŕtvych, podľa Písom, 4) Vzkriesený Kristus sa ukázal mnohým svedkom.

Kto je Kristus

Tieto pravdy (1. Korinským 15:3-7) sú vyslovené o Kristovi. Je zrejmé, že Korintskí už dobre vedeli, kto Kristus je z apoštolovho počiatočného zvestovania evanjelia. My si to pripomeňme.

Kristus znamená v preklade Pomazaný. Pomazaný by vo všeobecnosti mohol byť hociktorý človek, ale očividne je Korinským zrejmé, že sa jedná o Toho Jediného výnimočného Pomazaného, ktorého prorocky oznamujú Písma, zapísané Bohom-vyriecknuté slovo. Preto apoštol aj zdôrazňuje „podľa Písem“. Je zrejmé, že je to ten jeden Pomazaný, ktorý je Bohom predurčený za Spasiteľa hriešnikov, za Spasiteľa sveta. Je zrejmé, že to nie je len hociktorý obyčajný človek, ktorého by Boh poveril nejakou úlohou. Z viacerých miest Božieho slova vieme, že Kristus je večný (nestvorený) Boží Syn, ktorý vo večnosti prebýval so svojim Otcom, a dobrovoľne prijal úlohu ponížiť sa, zostúpiť zo slávy večnosti, z nebies, na túto Zem ako človek v tele (stať sa človekom, pribrať k svojej Božskej podstate aj človečenstvo [ľudskú podstatu, ľudskú prirodzenosť]), avšak bez hriechu. Počatý zo Svätého Ducha sa narodil žene, panne. To, že identitu Krista apoštol určite podrobne Korinským vysvetlil, keď im prvý raz vysvetľoval a zvestoval evanjelium, vidíme aj podľa toho, ako do iného zboru (Galatským) píše a veriacim pripomína: „ktorým bol Ježiš Kristus prv napísaný pred očami ako medzi vami ukrižovaný“.

Kristus zomrel za naše hriechy

Kdekoľvek sa zvestuje evanjelium, káže sa skutočná história, že totiž Kristus Spasiteľ prišiel na svet vykúpiť hriešnikov a dal svoj život na kríži ako výkupné za hriech. Plán spásy skrze Krista Boh od vekov prorocky oznamoval vo svojom slove, čo Pavol podčiarkuje slovami „podľa Písem“. Pozrime sa na niektoré tie pasáže. „Lebo ma obklúčili psi; rota zlostníkov ma obkolesila; prebodli moje ruky i moje nohy.“ (Žalm 22:17). „Delia si medzi sebou moje rúcho a o môj odev hádžu los.“ (Žalmy 22:19). „A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrvený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho, a jeho sinavicou sme uzdravení.“ (Izaiáš 53:5).

Prečo musel Kristus zomrieť?

„kým on vzal na seba naše nemoci a niesol naše bolesti, a my sme sa domnievali o ňom, že je ranený a zbitý od Boha a strápený.“ (Izaiáš 53:4). Už mnoho storočí pred príchodom Krista a pred jeho obeťou na kríži Boh oznámil vo svojom slove, že Kristova obeť bude zástupná: „on vzal na seba naše“. Kristus vzal na seba naše hriechy, prestúpenia a viny. Nezomieral kvôli svojim, lebo žiadne nemal. Zomieral kvôli našim, lebo ich dobrovoľne vzal na seba, aby potom na neho padla odplata podľa zákona, podľa Božieho súdneho výroku, pretože odplatou za hriech je smrť (Ezechiel 18:4+20; Rímskym 6:23). Našou najväčšou chorobou je hriech a smrť a najväčšou bolesťou vina.

Fyzické choroby sú prejavom a dôsledkom porušenia, prejavom pôsobenia smrti, ktoré do ľudstva i tvorstva prišlo následkom pádu človeka do hriechu (Rímskym kapitola 5). Spasenie skrze Krista vďaka jeho zástupnej obeti oslobodzuje aj od chorôb a bolestí, ale v plnosti až pri vykúpení tela pri vzkriesení z mŕtvych. Sám Pán Ježiš pred svojím ukrižovaním vysvetľuje učeníkom: „Lebo hovorím vám, že ešte sa to musí naplniť na mne, čo je napísané: A počítaný bol s bezbožnými.“ (Lukáš 22:37). On, ktorý bol svätý, čistý, bez viny, a nebol bezbožný, mal byť počítaný ako bezbožný (malo s ním byť naložené ako keby bol bezbožný), a aj skutočne bol počítaný, lebo zomrel na kríži. A malo sa to naplniť tak, ako to predpovedali Písma: „...pretože vylial svoju dušu na smrť a počítaný bol s priestupníkmi, kým on niesol hriech mnohých a primlúval sa za priestupníkov.“ (Izaiáš 53:12), „A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrvený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho, a jeho sinavicou sme uzdravení.“ (Izaiáš 53:5). „A dali mu s bezbožnými jeho hrob i s bohatým, keď zomrel ukrutnou smrťou, preto, že nespáchal nijakej neprávosti, ani ľsti nebolo nikdy v jeho ústach. Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou, aby, ak jeho duša položí obeť za hriech, videl svoje semeno, bol dlhoveký, a to, čo sa ľúbi Hospodinovi, zdarilo sa v jeho ruke.“ (Izaiáš 53:9-10). Ježiš Kristus zomrel namiesto nás, pretože odplata za hriech je smrť. Trpel pre naše neprávosti a viny. Zmieril nás s Bohom, pretože si odpýkal náš trest, a takto nám priniesol pokoj. Jeho utrpenie nás uzdravuje z hriechu. A keď raz prijmem nové oslávené telo, nebude už ani žiadnej choroby či bolesti.

„My všetci sme zblúdili ako ovce; každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu, a

Hospodin uvalil na neho nepravosť všetkých nás.“ (Izaiáš 53:6). Kristus zomrel na kríži preto, lebo každý jeden z nás sa vzbúrili voči Bohu, my všetci sme si chodili po svojich vlastných cestách, zblúdili sme, lebo sme Boha neposlúchali, nemilovali, nehľadali, nepoznali. A to každý jeden z nás! Nikto, ani len ten najčestnejší a najmorálnejší človek na tejto zemi si nemôže nárokovať, namýšľať, že on je od tohto čistý a nevinný. Nie je! Božie slovo hovorí jasne: „Všetci sme zblúdili“, „každý jeden z nás sme sa od Boha odvrátili“. Že si nikoho nezabil? Naozaj nikdy nebola v tvojom srdci nenávisť? V kázni na hore Pán Ježiš učí, že kto mal v srdci nenávisť, kvalifikuje sa ako vrah. Že si neznásilnil, nenakradol veľa, nenaklamal veľa? Naozaj si nikdy nepokrivil pravdu či svedectvo? Že si nescudzoložil, nesmilnil? Naozaj si týmto nezhrešil ani vo svojej mysli? Pán Ježiš v kázni na hore učí, že kto tento hriech spáchal vo svojej mysli, je to to isté, ako keby to vykonal skutkom. Že si nepožiadala? Naozaj si nikdy nikomu nič nezával, ani tajne vo svojom srdci? Dobré. A miloval si Boha svojho Stvoriteľa po celý svoj život celým srdcom, celou myslou, celou dušou, celou svojou silou? A svojho blížneho ako samého seba? Nám ľuďom to ide veľmi dobre s láskou. Dokážeme veľa milovať – sami seba. Božie slovo nám dáva jasné svedectvo, že každý jeden z nás máme hriech a vinu pred Bohom, každý jeden z nás potrebujeme zástupnú obeť za hriech. Ver Božiemu slovu. Uver tomu, a uver, že Hospodin uvalil aj tvoju nepravosť na Ježiša Krista. Zomieral aj pre tvoje hriechy.

Kristus vstal z mŕtvych

Pán Ježiš, keď bol na tejto zemi v tele a chodil s učeníkmi, tak sám predpovedal nielen svoju smrť, ale aj to, že vstane z mŕtvych: „Lebo ako bol Jonáš v bruchu veľryby tri dni a tri noci, tak bude i Syn človeka v srdci zeme tri dni a tri noci.“ (Matúš 12:40). Kristus vstal z mŕtvych: „ktorého Boh vzkriesil oprostiac bolesti smrti, ako aj nebolo možné, aby bol ňou držaný.“ (Skutky 2:24). Vzkriesenie Ježiša Krista prorocky predpovedalo aj Božie slovo, a to už storočia pred jeho obeťou na kríži: „Lebo nezanecháš mojej duše v ríši smrti; nedáš svojmu svätému, aby videl porušenie.“ (Žalmy 16:10), „...aby, ak jeho duša položí obeť za hriech, videl svoje semeno, bol dlhoveký, a to, čo sa ľúbi Hospodinovi, zdarilo sa v jeho ruke.“ (Izaiáš 53:10). „Z námahy svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa...“ (Izaiáš 53:11). „Preto mu dám podiel medzi veľkými, a s mocnými deliť bude korisť...“ (Izaiáš 53:12). To, čo sa prorocky píše o Kristovi v týchto veršoch, nemôže platiť o niekom, kto zomrie a zostane mŕtvý. Píše sa tu o budúcnosti po jeho smrti a o odmene za zástupnú obeť, za zástupnú smrť.

Vzkriesený Kristus sa ukázal mnohým hodnoverným svedkom

„a že sa ukázal Kéfašovi, potom dvanástim, potom sa naraz ukázal viac ako päťsto bratom, z ktorých väčšina žije až doteraz, ale niektorí tiež zosnuli. Potom sa ukázal Jakobovi, potom všetkým apoštolom. Naposledy od všetkých sťa nedochôdčaťu sa ukázal i mne.“ (1. Korinským 15:5–8). Svedectvo o tom, že Ježiš vstal z mŕtvych je kľúčové. Ak by bol zostal v hrobe, bol by býval len obyčajný človek, možno prorok, rečník, sociálny reformátor, moralista, revolucionár. Ale On bol a je Boží Syn, vstal z mŕtvych, smrť ho nemohla držať (Skutky 2:24). Toto svedectvo stojí na mnohých hodnoverných očitých svedkoch. Svedčia o tom, že Ježiš je Kristus, je Spasiteľ sveta a hriešnikov. Ich svedectvo sa stalo svedectvom Božieho slova. To isté svedectvo o vzkriesení Krista bolo prorockým svedectvom Písma už storočia pred nimi. Tí, ktorí boli očitými svedkami jeho života, smrti na kríži, a zmŕtvychvstania, celý život o tom vydávali svedectvo aj za cenu straty vlastného života. Toto svedectvo Boh vydáva aj vo svojom slove a je kľúčové. Protivníci evanjelia sa vehementne snažia ukázať, že Ježiš nevstal z mŕtvych (pozri aj Matúš 27:64). Na vzkriesení Krista z mŕtvych visí aj naše budúce vzkriesenie: „A ak Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, prebýva vo vás, tak teda ten, ktorý vzkriesil Krista Ježiša z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás.“ (Rímskym 8:11).

Podľa Písem

Boh sa nám dáva poznať, a dáva nám poznať aj svoju vôľu a svoje plány tak, že nám oznamuje pravdy: „Hľa, predpovedané veci prvé prišli, a nové ja oznámim; dám, aby ste počuli o nich prv, ako vypučia.“ (Izaiáš 42:9). Boh oznamuje veci tak, že ich komunikuje prorokom, a proroci všetkým ľuďom: „Kým za dávna mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh otcom v prorokoch, za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi.“ (Židom 1:1). Čo Boh prorocky vo svojom slove oznámil, to sa určite stane. Preto aj v Izaiášovi v 53-tej kapitole, keď Božie slovo prorocky oznamuje budúcu obeť Pána Ježiša, hovorí o tejto zástupnej obeti v minulom čase. Je to tak preto, lebo to, čo Boh oznámil, je tak isté, ako keby sa to už stalo. Čo Boh zaslúbil, to bude platiť a stať.

Zhrnutie a záver

Spasenie je na základe zástupnej obete Pána Ježiša na kríži, na základe jeho dokončeného diela vykúpenia,

skrze ospravedlnenie. Ospravedlnenie je z viery. Ospravedlnenie znamená pripočítanie všetkých našich hriechov a vín Kristovi, a pripočítanie celej jeho spravodlivosti nám.

„ale aj pre nás, ktorým sa má počítať, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný

pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie“

Rímskym 4:24–25

„Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna,

tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom“

Rímskym 5:10